

fælde; og en saadan vilde ogsaa være særdeles vanskelig, om ikke umulig at formulere. — Men dernæst, og det er det væsentlig afgørende, er fuldstændig Overensstemmelse med den norske Lov paa intet Punkt vigtigere og nødvendigere end de Forlagsforholdet vedrørende Bestemmelser. Netop fordi det dansk-norske Bogmarked og den dansk-norske Forlagsvirksomhed for en væsentlig Del udgør en Enhed, ville de danske Forlæggere med Rette kunne beklage sig over, at de, naar denne Regel optoges i Loven, blibe stillet væsentlig ugunstigere end deres norske Konkurrenter. Blandt de danske og norske Delegerede, som i 1892 udarbejdede det fælles Forslag, var der ogsaa fuldstændig Klarhed over, at Ensartethed paa dette Punkt var af største Vigtighed, og Bestemmelserne i det oprindelige danske Forlags §§ 25—27 ubelodes, fordi man paa den ene Side fandt, at det vilde valde næsten uoverstigelige Vanskeligheder at give hertil svarende Regler en fuldt tilfredsstillende Formulering, og paa den anden Side var fast overbevist om, at Ordningen af disse Anliggender uden mindste Betænkelighed kan udsættes, indtil det i Praxis maatte vise sig, at der er Trang til Regler af denne Art, hvad hverken Erfaringen her hjemme eller andet Steds giver Anledning til at antage.¹⁾

Det er derfor fundet rigtigst paa dette Punkt at føre Forslaget tilbage til sin tidligere Stillelse.

Dernæst har man ikke kunnet optage den i Følge privat Forslag ved Lovens 2den Behandling i Folketinget vedtagne Wendring i § 4 om, at dennes 3die Stykke udgaar. Ved denne Wendring forrykkes i Virkeligheden hele Lovens Grundlag, idet den umuliggør Tilvejebringelsen af en international Beskyttelse for Forfatterretten, navnlig Danmarks eventuelle Tilslutning til Bernerkonventionen. Idet der i øvrigt angaaende dette Spørgsmaal henvises til, hvad der andet Steds i disse Bemærkninger herom er anført, skal det blot fremhæves, at saavel Retfærdigheds- som Sammelighedshensyn saa afgjort kræve Gennemførelsen af en Reform paa dette Punkt, at man ikke har

ment at burde opgive Haabet om, at der sluttelig vil kunne opnaas Enighed herom.

Et yderligere Motiv til ikke længere at udsætte Vedtagelsen af de hertil sigtende Regler er den uheldige Stilling, i hvilken den danske Forlagsvirksomhed vil komme i Konkurrencen med den norske, naar Norge benytter sig af den Afgang til at slutte Forfatterretskonventioner, som den nugældende norske Lov af 4de Juli 1893 hjemler. Det bemærkes i denne Henseende, at den norske Regering i Henhold til Lovens § 37 har indledet Underhandlinger med den franske om gensidig Beskyttelse for begge Landes Forfattere og Kunstnere, og at en hertil sigtende Overenskomst ventes i den nærmeste Tid at ville blive afsluttet.

Forste Afsnit.

Om Forfatterretten.

Almindelige Bemærkninger.

Lovens første Afsnit overskrives: „Om Forfatterretten“. Dette Udtryk har i den almindelige Sprogbrug en saa vid Betydning, at det meget vel kan omfatte alle de i dette Afsnit omhandlede Forhold, og anbefaler sig ved sin Korthed og Tydelighed.

I Modstridning til den gældende Ret, navnlig Lov af 29de December 1857, hvor et klart fremtrædende System for Ordningen af de enkelte Bestemmelser ikke findes, og de fleste fremmede Lovgivninger, der sondre efter rent ydre Kendemærker — Skrifter, Tegninger, Musikværker, Opførelse af dramatiske Værker o. s. v. — er det her søgt at ordne de enkelte Bestemmelser efter det System, der naturlig frembyder sig ved en videnstabelig Behandling af Emnet. Herefter samles i Kapitel I. alle Regler vedrørende Forfatterrettens Stillelse, Indhold og Genstand, i Kapitel II. Reglerne om Rettens Overførelse til andre (Overdragelse, Arv, Retsfølgning), i Kapitel III Reglerne om Krænkelse af Forfatterretten og om Ansvar herfor, og i Kapitel IV Reglerne om Rettens Ophør. Om enkelte Bestemmelsers rette Blads kan der naturligvis ogsaa efter dette System være Tvivl. At Reglerne i § 8 findes i Kapitel I, medens § 14 findes i Kapitel III, har sin Grund i, at § 8 nævner visse Værker, som ikke ere Genstand for Forfatterret, hvorimod § 14 blot med Hensyn til Værker, der i og for sig ere Genstand for Forfatterret, udtaler, at disses Benyttelse paa visse Maader ikke er en Krænkelse af denne Ret.

¹⁾ Jfr. nærmere herom Forslag til Lov om Forfatterret og Kunstnerret afgivet den 24de August 1892 af delegerede fra det norske Arkedepartement og det danske Ministerium for Kirke- og Undervisningsvæsenet Side 28 (til § 9), hvor det tillige angives, hvilken Vej man formentlig burde gaa, hvis man maatte ansæ det fornødne i denne Henseende at værne Forfatteren mod multiple Misbrug.